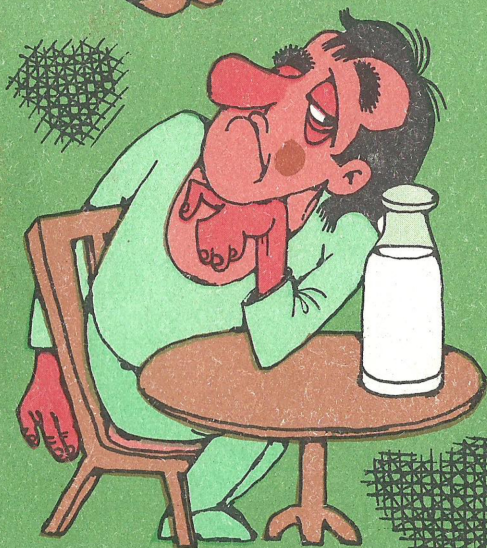

84Ук7
Р31

Петро Ребро

Безробітний

Тамара

Петро Ребро

Безробітний

Тамара

САТИРА
ТА
ГУМОР

Київ

«Радянський письменник»

1988

ББК 84Ук7-5
РЗІ

Українського поета, лауреата премії імені Павла Тичини «Чуття єдиної родини» Петра Ребра читачі добре знають як лірика і гумориста. Зокрема, вони тепло прийняли його сатиричні книжки «Проти шерсті», «Заячі вуса», «Перо під ребро», «Гірка причастя», «Порохівниця», «Могорич», «Гаряча прокатка» та ін.

Нову збірку склали сатиричні та гумористичні твори, спрямовані своїм вістрям проти антиподів комуністичної моралі, явних і замаскованих ворогів перебудови.

В окремому розділі — переклади притч видатного персидського поета Джалаладдіна Румі (1207—1273).

Рецензент А. А. Бортняк

Редактор Д. А. Головко

Р 4702590200-154 КУ-№8-504-1988
М223(04)-88

© Видавництво «Радянський письменник», 1988

ISBN 5-333-00140-5

**Поховаймо за компанію
(Не лишилось щоб і духу)
І гучну рапортоманію,
І фальшиву показуху.**

**Швидше викорчуймо з коренем,
Як пеньки старі дубові,
Супротивників прискорення,
Ворогів перебудови.**

**Наступаймо дружно, ширіко
На це військо окаянне!
Пам'ятаймо: нам, сатирику,
Ще роззброюватись рано.**

Не той

ДІАГНОЗ

Притча про швидку тачку

«Прискорення — дайош!» — слова чудові,
І зрозумілі, й дорогі усім.

А втім, якось були ми на будові,
Де зводиться давно висотний дім.

Довкола — тиша, чи, як кажуть, сплячка.

І раптом — що це? Робітник летить.

В його руках одноколісна тачка.

Неначе навіжена, торохтить.

Туди — сюди, аж дошки застогнали.

Сюди — туди, аж віє вітерець.

В захопленні ми заплодували

І навіть закричали: — Молодець!

— Прискорення! — він нам гукає гордо.
До мене так не працював ніхто!
Дав слово я побити всі рекорди —
Зробить лише за зміну ходок сто!

І знов побіг, мов жеребець на скадці,
Лиш чулося його «Мерсі боку!».
Та встигли ми помітити, що в тачці —
Ні пригорщі бетону чи піску.

Тоді ми зупинили роботягу:
— Що бігаєш ти швидко — красада,
Але заглянь-но, хлопче, в колимагу —
Адже вона пустісінька-пуста!

— Невже пуста? Але на те начхати,
Бо анітрохи не пече мене,
Що тачку не встигають насипати.
Прискорення для мене — головне!

Тоді сказали ми відверто й строго:
— Прискорення — це діло золоте.
Із ним не мають спільного нічого
Базікання та бігання пуде.

Отож і слід любителів гарячки,
Авралів, метушняви, суети
Як можна швидше посадить на тачку
Й прискорено на смітник одвезти!

Амортизація

На МАЗі чи КрАЗі попутному ти
Відрізок промчав невеличкий.
Водій косо зирка: не мнись, а плати
За амортизацію «брички».

Швейцар капелюха поштиво подав,
При цьому зігнувся на хвилину
І руку простяг: розквитайся, мовляв,
За амортизацію спини.

Ще ти не встиг натягнуть піджака,
Примірять нової футболки —
Кравець недвозначно на «чай» натяка
(За амортизацію голки?).

Я вірш написав про лукавість весни,
Далеко мені до получки,
То, може, читачу, монету жени —
За амортизацію ручки?

Звичайно, це жарт. Та, признаюся я,
Немає сумнішої повісті,
Ніж ця, так би мовити, байка моя
Про амортизацію совісті.

Омелько в раю

Притча

Буває, доля й грішним потурає,
Але це не доводить до добра.
...Омелько якось прослизнув до раю
(Точніш, Петрові тицьнув хабара).

А той, сховавши свіжу копійчину,
Потиснув руку, взяв під козирок:
— Вже ангели тебе чекають, сину,
Йди оформляйсь! — І відімкнув замок.

Омелько радий: рай — оце житуха!
До ангелів іде і янголиць.
Та старший з них пером за вухом чуха:
— Є довідка, що ти не із п'яниць?

Знов довелось на землю йти Омельку.
Куди вже він не сікавсь, де не був,
Скільком чиновникам залив він пельку!
Але злощасну довідку добув.

Летить-спішить на райську половину,
Та ангел зупиня його: — Момент.
Про те, що ти не зраджував дружину,
З печаткою потрібен документ.

Що діяти Омельку? Дай бог ноги —
До загсу, тещі, у народний суд.
Поки дістав шпаргалку ту, їй-богу,
Не менше як на пуд, сердега, схуд.

Вже він не ходить — майже рачки лазить,
Та ангели своє гнуть, хай їм грець:
— Про те, що ти нікого не образив,
На бланочку жени нам папірець.

І знов Омелько сунеться додолу
(Ні ліфта, ні драбини там нема).
Відтак летить до раю, мов додому,
З бомагою, але те все дарма.

Бо ангели стоять, як монументи,
І раз у раз хапають за рукав:
Хоч лусни, але дай їм документи,
Що не курив, не заздри́в, не брехав...

Омелько ледь живий із раю виліз
І плюнув на золочений фасад.
— Бодай би ви тим раєм подавились! —
Та шасть у пекло —

й не вернувсь назад.

Дозвольте у кінці мораль пришити,
Щоб закруглити притчу цю мою:
Ох, краще в пеклі із чортами жити,
Аніж із бюрократами в раю!

Безробітний тамада

— Ой, рятуйте! Пропадаю!
Непереливки! Біда! —
Це голосить і ридає
Безробітний тамада.

— Та невже, — скубе волосся.
Умивається слізьми, —
Відгулялось? Відпилося?
Відгикалось, чорт візьми?

Він і ахає, і оха,
Бо нарешті зрозумів,
Що скінчилася епоха
Передзвону гранчаків.

А була ж йому житуха!
Обіймались тут і там
З самогоном «бормотуха»,
Із «Столичною» «Бальзам»!

Ще й закусточка по ГОСТу —
Деваляї, деруни...
Під його кавказькі тости
З ніг валились і слони.

Бо горілка — всякий знає,
Хто пив явно чи тайком:
В рот метеликом влітає,
А виходить віслюком!

— За здоров'я! — тільки й чулось
Це од міста до села.

А тоді... «дерева гнулись,
Нічка темная була».

Іменини чи хрестини —
Всюди пісенька одна:
«Без чарчини — ні хвилини!»
Та ще й приспів: «Пий до дна-а!»

Понеділок чи субота —
Бражка річкою тече...
А робота? Ет, робота,
Як то кажуть, не втече.

Чом же тут така активність,
А в цеху — шалай-валяй?
Пада й пада продуктивність,
І про якість не питай.

Часом бачиш і на полі
Не колосся — колючки.
Чуєш навіть десь у школі
Про балдіння балачки...

Сабантуї, випивони —
Все масштабніші щораз!
Та, на щастя, вийшов оний
Історичний наш Указ.

Щоб не били нас інфаркти,
Щоб не мучив нас інсульт.
Гетьте келихи і кварта!
Геть сивухи архікульт!

Мовби сонце усміхнулось,
Мовби хмари відповзли, —
Всі зненацька схаменулись:
Та невже ж то ми були?

І монтери, і ашуги
Зичать уряду сто літ:
Всім здається, що ми вдруге
Народилися на світ!

У жінок суцільне свято,
Сяють всі від доброти,
Бо не треба в день зарплати
Благовірних стерегти.

Не валяються ханіги,
Мов колоди, у багні.
Всі згадали враз про книги,
Про мандрівки, про пісні.

Просять опер і поезій,
Бо юніють почуття,
Бо на голови тверезі
Іншим бачиться життя.

Кличе далеч, квітне обрій.
І здоров'ячко — на п'ять!
А трудитися як добре,
Коли руки не тремтять!

Щирий сміх, дотепні жарти...
Ну, а щодо тамади —
Співчувать йому не варто.
— Працювать, — скажіть, — іди!

Всюди рук робочих треба —
Ждуть завод тебе й колгосп.
Хай людина вийде з тебе!
Отакий у мене «тост».

Дефіцит

Зайшов старенький до крамниці,
З чобіт пилюку обтрусив.
— Будь ласка, — мовив продавщиці,
Мені б із парочку трусів.

Колись такі були — строкаті
Чи чорні, наче антрацит.
— У вас що, діду? Не всі в хаті?
Труси — страшенний дефіцит.

Ви б ще спитали в нас танкетки
Або «загрянщину» якусь!
— То, може, є у вас шкарпетки? —
Питає ввічливо дідусь.

Дівуля зверхньо подивилась
Крізь окуляри, мов крізь щит:
— Ви що? Із місяця звалились?
Шкарпетки — також дефіцит.

В очах у неї глум і осуд:
Мовляв, присікавсь дідуга!
— То, може, є хороший посуд
Чи майка є недорогога?

А чи не знайдеться кашкета?
А мо', є ситець-оксамит?
Вона ж стріля, мов з кулемета:
— Нема! Немає! Дефіцит!

Повча, наколюючи чеки:
— Та вам три дні лишилось жить
А не ходить на дискотеки...
Беріть товар, що он лежить.

На кращий крам — і ми не дурні!
— Гаразд, оце спитаю, й квит:
Є продавщиці в нас культурні? —
А та своєї:
— Дефіцит!!!

Плач фейлетоніста

На прохідній стоїть вахтер.
Чи понеділок, чи четвер —
Виносять шинку, сир, лікер —
Аж пил над комбінатом.
Вахтер же книжечку чита.
Спинив би злодія він, та
Хтось обізва ще (темнота!)
Запеклим бюрократом. .

Варила Мотря самограй.
Коли це старшина: — Стривай! —
Усі гадали: амба, край —
Судитимуть неробу.
А той погладив апарат
І каже: — Що я, бюрократ,
Щоб зразу шкрябати «трактат»?
Дай, свахо, зняти пробу!

Ілько «хворіє» день крізь день.
Точніше — в нього бюлетень,
Хоч пика кругла, як мішень,
І стан у три обхвати.
Так чому ж байдики він б'є?
Бо лікарі знайомі є,
Всяк «індульгенцію» дає —
Мовляв, не бюрократи!

Із будмайданчика в момент
Пливуть і кахлі, і цемент,
А то й іржавий інструмент
Наліво і направо.

Усе це бачить виконроб,
Але і не подума, щоб
Сказати несуніві «Стоп!»
Не бюрократ, їй-право!

Всі добре знають: голова
Ні-ні та й нишком випива,
Бо як знічев'я заспіва —
Аж в області чувати.
А що ж начальство? Котрий рік
На це милується здалік.
Проспиться, каже, чоловік,
А ми — не бюрократи.

Я теж, либонь, не бюрократ,
Та бити хочеться в набат,
Бо принципівість може стать
Музейним експонатом.

Хай не подумає читач,
Порадник мій і помагач,
Що це — не фейлетон, а плач
За клятим бюрократом.

Це плач за тим, хто б совість мав,
Хто блат навіки б доконав,
Хто б про добро народне дбав
При будь-якій погоді,
Щоб знали сват, і кум, і син,
Щоб знав усяк громадянин,
Що в нас закон для всіх ОДИН —
З ним жартувати годі!

Робот

Говорить жінці чоловік
(І хитрий вельми, і практичний):
— Скажи, який сьогодні вік?
Не петраєш? Кі-бер-не-тичний!

Читала, милочко моя,
Щоб НТР — мершій у побут?
Ти уяви, що я — не я,
Ну, не Кузьма, а модний робот.

В рот цигарок я не беру
І не давлю весь час перинку,
А знай варю, солю, перу,
Ношу тобі авоськи з ринку.

Я на канапі не лежу,
А день і ніч лише працюю:
То прибираю, то в'яжу,
То мию посуд, то прасую.

Годиться? Бачу, рада ти?
Я ж головне забув сказати:
Щоб цю машину зберегти,
Потрібно спиртом промивати!

Дружина втішила Кузьму:
— Не дам пропасти механізму!
Щодня робитиму йому
Уколи від алкоголізму!

Кар'єріус-склероз

Кар'єріус-склероз. Він вам відомий?
Страшна хвороба! Ось її симптоми:
Як тільки дехто обійме посаду,
У нього голова виходить з ладу,
Він друзів і знайомих забуває.
Неначе йому пам'ять відбиває.
А стріється із ними випадково —
Не привіта, не скаже добре слово,
А, вибачайте, відвертає пику,
Немов скрутило в'язи чоловіку.
Рідню — і то не впізнає, зануда,
Як ніби в нього на очах полуда.
Якщо не лікувать — пропав навіки.
Питаєте, які потрібні ліки?
Гаразд. Я дам, як хочете, пораду:
Мерщій у нього відберіть посаду,
Портфель пузатий, кабінет двозальний
Плюс лімузин (звичайно, персональний) —
І матимете враз метаморфозу —
І сліду не лишиться від склерозу!

Механізатор чи шахтар —
Всі співчують чоловіку,
Бо знають, що тяжкий тягар
Проблем суспільних споконвіку.

І невтямки їм, що в цю мить
Сердезі не дає спокою
Єдина думка: як зробить,
Щоб не нажити... геморою?

А іще, як не візьми ти,
Змогу мають жіночки
Перетерти-перемити
Всім знайомим кісточки.

Головне ж — якусь годинку
Понесеш ти «караул»,
А тоді для відпочинку
Маєш цілий день —
відгул!

«Мадеїнщик»

У дублянці, а точніше --- у кожусі,
На шикарному (на батьковім) авто
Внук в село прибув до діда та бабусі,
Щоб, як кажуть, побалдіти на всі сто.

Хоч студент, але пиха — як у доцента.
Замість «здрастуйте» гелгоче «хав-дуй-ду».
— Що ти «хавкаєш»?—регоче дід Оксентій.—
Протри очі — я не дую і не йду.

Гість виловлює вареники з макітри —
У сметані й борода його рідка.
Просить «мані» — тобто грошей на півлітри,
А бабуся йому — глечик молока.

Дід не знає, як із внуком говорити,
Але гостеві набридли балачки.
Каже «смокінг» — тобто хоче закурити,
А бабуся його цмока в дві щоки.

Внук не дурень добре випити й поїсти,
Примовляючи «сенк ю» або ще «пліз».
Дід дивується:

— Чому я маю лізти?
Краще сам по огірки у погріб лізь.

Щось гелгоче гість про фірму та про брейки,
Гумку в рот — і ремигає, мов бугай.
Дід у паніці: на дідька йому рейки?
Хоче «волгу» поміняти на трамвай?

Баба слухає й лише очима кліпа —
В голові у хлопця ВІА та хокей.
Каже «хіпі» — баба дума: просить хліба,
Він «о'кей», а діду чується «лакей».

Врешті-решт вони сказали внуку:
— Дзуськи!

Дуй туди, звідкіль ти, голубе, прибув.
То незле, що вчиш англійську чи французьку.
Гріх у тім, що мову мамину забув!

Як брати зобов'язання

— Чи ви не чули, як Олекса влип?
— Що, знову впливли гріхи старезні?
— Та ні, на іншій погорі цей тип:
Узяв він зобов'язання почесні.

— І що ж, він зобов'язання оті
Не виконав, коли дійшло до діда?
— Вони були на гарному щиті
Отам, де клумба завжди зеленіла.

Із нержавійки й дерева той щит.
А ви ж бо знаєте Олекси вдачу:
Чи дефіцит, чи то не дефіцит —
Усе він цупить нищечком на дачу.

Отак добрався він і до щита —
Вночі спляв і ось... попав за ґрати,
— Ну що ж, тепер навік запам'ята,
Як зобов'язання почесні брати!

А вам не гикається!

Непогано Миколі на світі живеться:
Він в людей у пошані, життя його радує.
А все тому, що чхнеться йому чи гикнеться —
У тривозі він: «Хто і за що мене згадує?»

Обмізкує він кожен свій крок в ту ж хвилину,
Пригадає Петра, і Степана, і Никона:
Не образив нікого? Нікому не винен?
Щось комусь обіцяв, але так і не виконав?

А можливо, у праці не перший Микола?
Чи в біді — в стороні? Чи пасивний у скруті є?
Хай кров з носа, та він не відступить ніколи,
Свого слова додержить, гріхи всі спокутує.

Що й казати, недоспав він не раз і не двічі,
Але може гордитися чистою совістю:
Як не маєш ти рації — скаже у вічі,
Якщо діло задумав — підтримає повністю.

Ані плями, ні тіні на душу робочу! —
Так живе наш Микола й нівроку, не кається,
...Вибачайте, читачу, спитати вас хочу:
А вам теє — не чхається?

Вам не гикається?

Кілька слів про «балдунів»

Ой жив та був колись Балда —
Хлопчина добрий, тямковитий.
І не цурався він труда,
І вмів цікаво відпочити.
Але спливли роки — гай-гай,
Чомусь пішли не в батька діти:
Їх про роботу не питай,
А дай їм тільки «побалдіти».
Якщо почувеш за сто хат —
Пляшки дзвенять і маги виють,
Гармидер, гвалт і навіть мат,
То знай: ото вони «балдіють».
Нерідко сваряться вони
І прямо грузнуть у безчинстві,
Та, як не дивно, «балдуни»
Вбачають шик у цьому свинстві,
Звичайно, сором їх не ссе
І не терзає їх сумління,
Бо їм «до лампочки» усе,
Бо головне для них — «балдіння».
І дітвора у них така ж
Лопухувата, біснувата.
А що ж тут дивного? Завваж,
Хіба це діти? «Балдунята»!
Отож скажу насамкінець:
Чи не пора — і геть відстрочку —
На «балдунів», нехай їм грець,
Накинуть гамівну сорочку?

Драбина

Прийшов Михайло до Дмитра
Тверезий, та не дуже:
— Черешні обірвать пора,
Позич драбину, друже.

Дмитро поглянув із-під брів
І мовив за хвилину:
— Машину я в ремонт одвів,
Та ще й нема бензину.

— Причім машина тут, бензин? —
Михайло став кричати. —
Глухим прикинувсь бісів син,
Аби не позичати?

Той огризнувся: — Глухим, авжеж!
Мені не жаль драбину,
Але ж із неї ти впадеш
І поламаєш спину.

Мені в подяку скажеш ти
Слова не вельми гарні.
Чим буду я тебе везти,
Михайле, до лікарні?

«Штангіст»

Тренер Гошу умовляє слізю:
— Йди у футболісти. —
Але той відмахується: — Пізно!
Дую у штангісти.

Як нацуплю майку сніжно-білу,
Як рвону «колеса» —
Зразу на весь світ про мою силу
Розголосить преса!

— Але ж то, — йому говорить тренер, —
Нелегка робота:
Мусиш тренуватися щоденно,
Обливатись потом.

Штанга нині — всім невидовижу.
Ось де заковика:
Смиконеш — і раптом схопиш грижу,
Що тоді? Каліка?

— Ха! Злякали!—Гоша скалить зуби. —
Я ж бо на будові.
Я виношу унітази, труби,
Плити стопудові.

Я звідтіль добро в свою «ярангу»
Так навчився перти,
Що мені піднять нещасну штангу —
Плюнуть і розтерти!

Наказ по заводу

Лічилка
для дорослих

Директор заводу
Повісив наказ:
«Вітання народу
Зі святом. (Це — раз).

Проте і одноче
В нас часом бува,
Що дехто партачить
Деталі. (Це — два).

Такі елементи,
Лихий їх бери,
Псують нам проценти
У звіті. (Це — три).

Це кидає плями
На фірми лице,
Скажу я між нами.
(Чотири оце).

Крім того, буває —
Чого тут ховать —
Хтось так випиває,
Що чорно. (Це — п'ять).

В пивній він —
як дома,
А в нас —
тільки гість.
Не місце такому
Між нами! (Це — шість).

Ще стрінеш іноді —
Відомо це всім —
У нас на заводі
Байдужих. (Це — сім).

Той хохму послуха
І ходить ірже,
Той чуха за вухом...
(Це — вісім уже).

А дехто вважає,
Що все в нас гаразд,
І горя не знає.
(Це — дев'ять якраз).

Так доки ж це буде,
Нехай йому грець?
Питаю вас, люди!
(Це — десять. Кінець!)».

Не той діагноз

Злибав лікаря п'яниця
І мало не плаче:
— Тремтять руки, подивіться,
Ніби хвіст телячий.

Той поглянув йому в вічі
Й мовив різкувато:
— А все тому, чоловіче,
Що п'єте багато!

Тут ханигу і прорвало —
Він як загорлає:
— В тім-то й річ, що п'ю я мало
Більше розливаю!

Майже філософське

Що б там хтось не говорив,
А всевишній — диво:
Як він розум поділив
Архісправедливо!

Люд терплячий, а проте
Часом панікує:
Слізно скаржиться на те,
Що чогось бракує.

В того сну нема — і квіт.
Цей весь вік дримає.
В того вовчий апетит,
В цього геть немає.

Лисі стогнуть, сльози ллють,
Що не мають чуба.
Дід — що випить не дають,
Баба — що беззуба.

Той проґравсь, авантюрист,
Цей зітха: «Не бачу».
Дехто хоче мати хист,
Дехто — добру дачу.

Дехто мріє про авто,
Про моднячі кепки...
Лиш не скаржиться ніхто,
Що бракує клепки!

Образився

На пероні, в розпал літа,
Ледь не падаючи ниць,
Залицяється Микита
До дівчат і молодиць.

— Одчепися, — каже Векла,
Адже видно все одно,
Що любитель ти запеклий
Цілувать у пляшки дно!

Як обуриться Микита,
Як гукне на весь вокзал:
- - Хто - любитель? Я — любитель?
Брешеш! Про-фе-сі-о-нал!

Лектор і папуга

Якось лектор, що вважався
Вченим і культурним,
Над папугою знущався,
Назвав його дурнем.

— Ех ти, — каже, — одоробло!
Лялько безголова!
За все життя вивчив добре
Тільки два-три слова!

А папуга щось мережить
Дзьобом по жердині:
— Хто з нас дурень -- це належить
З'ясувать нам нині.

Щоб скінчити суперечку,
Нумо злізь на палку
І попробуй хоч словечко
Сказать
без шпаргалки!

Душ

По проспекту, де машини
Мчать-летять у всі кінці,
Йде й співа про черемшину
Гриць із пляшкою в руці.

То танцює на дорозі,

То замає, мов цап...

Тут міліція на розі

Попід руки його — хап!

Із сиреною вже

Гриця

Лімузин везе чимдуж.

І вже бідного п'яницю —

Ледь не в одязі під душ!

Крижана вода хлюпоче,

Бризка, булькає, шпуге,

А Грицько стоїть, регоче

Та поклони роздає:

— От спасибі, громадяни,

Врятували від біди:

Вже три тижні, як у крані

В нас ні крапельки води.

А у вас тут любо-мило:

Не водичка — благодать! —

Гриць дістав мочалку, мило,

Попросив ще тазик дати.

— До горілки я байдужий

І не пив нічого, ні.

Просто закортіло дуже

Десь помитися мені!

Доповідь

З В. Сулова

Такого гвалту ліс іще не знав.
Цар звірів розходивсь, мов розбишака, —
Він з доповіддю вчора виступав
І з тріском провалився, неборака.
А лапа в Лева знаєте яка!
Ось він на килим Тигра виклика:
— Смугастих чорт! Ти що тут настрочив?
— Клянусь, не я... Пантері доручив... —
Вже перед Левом стелеться Пантера.
— Твоя робота, бісова холера?
Про що ти тут нашкрябала мені?
«Капусту слід садити по весні...»
Щось про турнепс... Як чистити морквину...
— Не я! Не я! Ведмідь у всьому винен.
Довірилась... Не будьте надто строгий...
— Ах, так це ти надряпав, клишоногий? ---
Ведмідь подумав, лапу посмоктав:
— Ні, я лиш керував. А Вовк писав.
Підвів, виходить? Накатав халтуру?
Ох, зараз попсую йому я шкуру! —
Вовк застогнав, розлючений украй:
— Ну, Заець, постривай!

Жертва стандарту

Нервує дід, себе за вуса смика —
Він у крамниці приміря шапки:
— Ця замала... А ця, либонь, велика... —
Тут продавщиця в крик: — Та навпаки!

Ох покупці пішли капризні нині!
Всі тільки й знають, що качать права!
У нас шапки стандартні! Ми не винні,
Що вам не та дісталась голова!

Як Верблюд вийшов у люди

Один Верблюд кар'єру тим зробив,
Що голосно, привсеверблюдно
Взяв зобов'язання позбутися горбів,
Хоч це, мовляв, і трудно.
Він розписав детально,
Порічно, подекадно, поквартально.
Обґрунтував
Сугубо науково,
На діаграмі навіть показав,
Як ті горби поменшають частково,
А потім зникне повністю дефект.
Додав ще графіки, креслюнки
І, що важливо, розрахунки,
Який від цього буде—у карбованцях—ефект.
Так вийшов наш герой у люди —
Вже у звіркомі він, не хрума колючки,
Хоча горби не зникли — навпаки,
Ще вирости, здається, у Верблюда.

Ви скажете: — До чого тут горби?
До того, що базік слід осмикнуть по праву:
Якщо ти не Верблюд, то не роби
Із язика халяву!

Метро

Хитаючись, немов на милицях
(Хлестав, як видно, не ситро),
Шкромадить чоловік потилицю:
— І що воно таке — метро? —
А поруч станція — мов писанка,
Де сяють скло, граніт і сталь.
Бабусі в кацавейці плисовій
Цього невдаха стало жаль:
— Метро? Не бачили? Сердешненький!
Це ж храм! Це чудо рук людських!
А ви, напевно, нетутешненький?
Приїжджай, так? З країв яких?
— Сама приїжджа! — дядько шулиться,
Зі злості чвирка на траву. —
Моя он хата через вулицю,
Я тут ізмалечку живу. —
Стара ще дужче здивувалася —
Кумедний трапивсь чоловік!
— Чому ж ні разу не вдавалося
Побуть в метро вам за весь вік? —
Аж три сльози упали в пелену.
Розчулився і дядько сам:
— Таж брата нашого не велено
Пускати в цей підземний храм.
Метро б хотів я подивитися,
Та чергова там дуже зла —
Усе життя протверезитися
Мене додому посила!

Риболовля

Гриць сидить і з поплавка
Погляду не зводить.
Раптом тихо до ставка
Дід старий підходить:

— Сядь-но вище.
Там, де гать,
Коло верб зелених,
Не встигатимеш тягати
Коропів скажених.

На картоплю молоду,
На горох, на сою...
— Я нікуди не піду, —
Гриць махнув рукою. —

Там же треба кожному мить
Вудку закидати.
Я приїхав одпочити,
А не працювати.

Раціональне харчування

Ілько й Микола пообідать сіли,
Змахнувши з лоба піт, немов росу.
Один мав рибу (хек остобісілий),
А другий мав «Московську» ковбасу.

Ой апетит у лузі просто неба!

Ілько й говорить:

— Як ти не крути,

Сьогодні по науці їсти треба,

Щоб достроково ніг не протягти.

Взять ковбасу.

В ній тільки м'ясо й сало.
Як шкодить організмові цей жир!
А риба — вещь! В ній фосфору чимало,
А це для мозку — ліпший еліксир.

Кому того... бракує інтелекту,
Корисна риба — мусять знати всі.
Отож, Миколо, натискай на хек ти,
А я не дам пропасти ковбасі.

Їсть ковбасу він, запиває з глека,
В душі сміється з друга: «От дурне!»
Микола ж хека —

наминає хека

Й пита:

— Ілько, ти обдурив мене?

— Сам бачиш, ні,—Ілько Миколу втішив,
Кінчаючи кружальце ковбаси. —
Ти з'їв хвоста — і вже порозумнішав.
Що ж буде, як і голову з'їси?

Налякав!

Із козацького гумору

Раз Потьомкін грозив козакам:
— Постривай, запорозтво погане!
В Миколаєві зводжу я храм,
Та такий, що до неба дістане.

А дзвіниця! Якщо в її дзвін
Дзвонарі вдарять раз а чи двічі,
То клянуся я честю, що він
Буде чутний у вас аж на Січі!

— Чи й не диво! — байдуже на те
Запорожці сказали хоробрі. —
Так у нас же на Січі зате
Кобзарі й кобзаренки є добрі.

Як покрутять вусища вони,
Як по струнах співучих ударять,
То в самім Петербурзі пани
Гопака мимоволі ушкварять!

Якщо відверто...

Раз дама (з тих, що часом навесні
Знічев'я псевдовіршиками бавляться)
Сердито просичала: — А мені
Також «творі́ння» ваші не на р а в л я т ь с я !

Що в відповідь сказати? Вельми рад,
Бо фейлетони — не ліричні дописи.
Я певен: бюрократ і казнокрад
Ніколи не полюблять наші опуси.

Ненавидять їх, усвідомить слід,
Усі, хто нашу ниву заbur'янює, —
І злодій, і шептун, і дармоїд,
І графоман, як кажуть, за компанію.

Якщо ж останнім буде до душі
Те, що ми з серцем пишемо й говоримо,
Ми мусимо тоді, товариші,
Втопитись чи повіситись —
в і д с о р о м у !

Студентське

Студент зморозив щось чудне —
Доцент од сміху кривить рота.
А той образивсь: — Ви... мене...
Вважаєте за ідіота?

— Та ні, — доцент пенсне протер
І каже: — Чесно вам признатись,
Я не вважаю так, проте
Я ж можу часом помилятись!

ПАРАД МІКРОПОРАД

Будьмо обережні!

По-моему, ми надто легковажим,
Коли говорим «Бюрократ зі стажем»,
Бо бюрократи (буквоїди, зваж!)
Почнуть доплати
вимагати за... стаж!

Вірне мірило

Є розумні й дурні, хай їм грець.
І для тих і для тих є мірило:
Не все каже, що знає, мудрець,
Не все знає, що каже, дурило.

Зауваження «добрякові»

Не роби «усім по сім».
Ясно ж і малому:
Хто на світі друг усім —
Той не друг нікому.

До питання про совість

А що таке — без совісті людина?
Вона не усвідомлює й сама,
Що небезпечна, як ота машина,
Що по шляху гасає без гальма.

Новітній «атеїст»

То «Ні пуху!» чуємо від нього,
То через плече плює він ревно.
Може, й справді він не вірить в бога,
Але в чорта вірує напевно!

Порада легковажному

Не розглядай життя, як грище,
Не будь добресеньким тим паче:
Ліс дав сокирі топорище,
Тепер від неї гірко плаче.

Хто завше під хмелем

Хто завше під хмелем, немов під наркозом,
Напевно, не знає лише одного:
Щодня промиває горілкою розум
Лиш той, хто не має ні краплі його.

Дещо з «екології»

В природі всюди хитра підстраховка,
І годі відшукати панацею:
Якщо сьогодні пожалів я вовка,
То, значить, я пожертвував вівцею.

Епітафія хулігану

— Нащо, — спита якийсь зівака,
Камінням привалили гріб?
— Аби не виліз харцизяка,
Коли мине
 п'ятнадцять діб!

Дещо педагогічне

Батьків і дідів не соромся ніколи,
Суддею їх вчинків не будь:
То тільки баран свою матінку коле,
Відчувши, що роги ростуть.

Вівіска в ресторані

Не забувайте ні на мить,
Зайшовши в ресторацію:
Горілка біла, та чорнить
Найкращу репутацію!

Кар'єристові на згадку

Кар'єризм — огидливий синдром.
Бійся чинодральства, мов отрути.
Краще в ріднім краї чабаном,
Ніж на чужині султаном бути.

Народ скаже...

Ця мудра приказка навчить
Ще не одного чоловіка:
Ні, то не дурень, що мовчить,
То дурень, що весь час базіка!

Про голос сумління

Якщо ти батьків, а не сучий син,
То прислухайся, що сумління каже:
Відступишся від нього на аршин —
Воно від тебе відбіжить на сажень.

Півень-трудяга

Півень сонце розпікав:
— От уже ледащо!
Якби я хоч раз проспав —
Не зійшло б нізащо!

Порада завидющому

Пам'ятай, що гроші рахувати
У чужій кишені — все одно,
Що якусь красуню цілувати
Крізь колюче, наче дріт, рядно.

Трішки про любов

Не нарікай ти на Марічку,
Що, бач, приборкати не зміг:
Дав запрягти себе у бричку —
Не ображайся на батіг.

Звідки розлучення!

Любов — це штука вельми хитра,
Не до снаги для глупаків:
Побрались глечик і макітра
І... наробили черепків.

Порада холостякові

Не спокушай
 ні Зіньки, ні Маринки,
Якщо до шлюбу не лежить душа,
Одначе знай,
 що чоловік без жінки —
Це все одно, що плуг без лемеша.

Ще одна порада

Є різні ради і поради,
Ця ж переважить їх п'ятсот:
Якщо ти визнав власні вади ---
Закрив противникові рот.

Питання ребром

* * *

Якщо Пегас крилатий,
Нащо йому копита?

* * *

Де взяти книгу скарг
На нещасливу долю?

* * *

Чи тепліше псу від того,
Що холод собачий?

* * *

Навіщо піфагорові штани
Тому, хто народився у сорочці?

* * *

Приймаючи духовну їжу,
Зважаєте на калорійність?

* * *

Щоб закусити вудила,
Потрібно мати кінську силу?

* * *

Де хімчистка, що виводить
Плями на сумлінні?

Джинсове
КОЖАНИЯ

Готовність № 1

У кіно якось Данило
Із знайомою сидів.
— Щодо загсу як ти, мила? —
В вухо їй зашепотів.

— Я готова, — каже Катря, —
Але є один нюанс:
Може, треба почекати,
Доки скінчиться сеанс?

Золото — не дівка

Очей не одірвати від Жанетти,
І справа не в сміливім декольте:
На ній сережки, ланцюжки, браслети —
І все те не просте, а золоте.

Заколки, персні, ще й кулончик (серце) —
Чого лишень на дівчині нема!
Чи зна вона, що коштує усе це
У сто раз більше, ніж вона сама?

Ощасливила

Як зустріне дід Онисько
Бабу Пріську у юрбі,
Завжди кланяється низько:
— Красно дякую тобі!

Зустрічає й проводить,
Ніби матір дорогу.
— Це ж за що ви, — хтось питає,—
Так шануєте ягу?

Пріська ж люта, злоязика,
І брехлива, і дурна.
— Як, за що? Мене навіки
Ощасливила вона.

— Вас? Коли? Адже відомо ---
Дуже вредна ця стара
І ніколи, і нікому
Не робила ще добра.

— От і дякую за те я,
Що колись, в юнацькі дні,
Відьма ця... даруйте, фея,
Не зустрілася мені!

Джинсове кохання

Тільки з клубу дівка в хату —
Й мов рядном батьків накрила:
— Прошу не панікувати:
Я виходжу за Гаврила.

Мати хреститься в куточку
(Чи це правда, чи це сниться):
— Але ж той Гаврило, дочко,
Перший ледар і п'яниця!

— То пусте! — дівуля скаче. —
Й передумать не проси ти:
В нього джинси є моднячі —
Обіцяв дати пофорсити!

«Олень»

Аж заграє-затриндика
Серце у Миколи,
Коли жінка промурлика:
«Олень ти мій, олень!»

Він од щастя просто мліє,
Й вирвалось у нього:
— Чим нагадую тобі я
Красеня такого?

Як у нього, в мене спина,
А чи стать, чи ноги?

Усміхнулася дружина
І сказала:
— Роги.

Дорога́

Інший жінку називає
«Гідра», «відьма» чи «яга»,
А Іван одне лиш знає:
«Дорога́» та «дорога́».

Дехто заздрить їй страшенно:
— Як її він любить, ич! —
Той обурюється: — Нене!
Та хіба ж у цьому річ?

І пояснює всім сухо
Із журичкою в очах:
— В неї золото у вухах,
І у роті (на зубах),

І на пальцях всіх блискоче,
Й довгу шию обляга...
Тут чи хочеш, чи не хочеш,
А завиєш:

— Дорога-а-а!

Модерна любов

Підслуханий діалог

- Признавайся, Олено,
Чи ти вийдеш за мене?
- Я — Олена? Я — Жанна!
- Це дрібниця, кохана.

- А як вийду я, Льово,
Нам обом буде кльово?
- Хто, я — Льова? Я — Сева!
- Це деталь несуттєва.

- Маєш хату, хіпачко?
- Є у предків «сарай».
- А у тебе є «тачка»?
- «Запорожець».
- Гуд бай!

Дорожня пригода

Старі мандрують. Та не пішки,
А пасажирським, у купе.
Дід цілу ніч не спить нітрішки,
А баба знай собі хропе.

Уранці дід одягся, вмився
І бабі весело гука:
— Ледь поїзд з рейок не звалився
Так ти давала хропака.

А та у крик: — О мати божа! —
І лає діда, аж клене:
— Я ж спати в поїзді не можу.
Чому не розбудив мене?

Жінки й чоловіки

Притча-жарт

Либонь, і через тисячу років
Повідають історії аннали
Про тих жінок, які чоловіків
Од видимої смерті врятували.

Якийсь султан, чи хан, а чи паша
Сказав, фортецю приступом узявши:
— Я доведу, що в мене є душа,
Що лютий, кровожерний я не завше.

Лише мужчин, старих і молодих,
Як мовиться,

на горло я скараю,
А всіх жінок — чорнявих і рудих —
Ви чуєте? — із миром відпускаю!

Усі ми — хан, оратай, навіть тать —
Своїм життям завдячені небогам.
Отож я дозволяю їм узять
Все, що піднімуть,
і, як кажуть, з богом!

А через мить султан отетерів,
Очима кліпав, як баран в аптеці!
Жінки взяли своїх чоловіків
І понесли на спинах із фортеці...

З тих пір роки, а може, і віки
Спливли, немов тумани по долині.
Та ось біда, що є чоловіки,
Які, ей-ей, не спішилися і нині.

Отак і їдуть верхи на жінках,
Та ще й дають їм шпорами під боки.
Отож мораль в останніх цих рядках:
Ну, доки це тривати буде? Доки?

Бентежать і такі мене думки:
Якщо вже неможливо не кататись,
То чи не слід, жінки й чоловіки,
Місцями вам хоч іноді мінятись?

Ідеальна парочка

Яка то, боже, парочка була!
Він — Аполлон, вона, вважай, Венера.
Таким життя солодке, мов халва.
Ім справжній рай — курінь а чи печера.
 Ні чарки він не знав, ні цигарок,
 Ні разу не нагримав на дружину,
 На інших він не задивлявсь жінок,
 А пив — саме лиш молоко. Козине.
Вона ж його кохала одного
І більш нікого не хотіла й знати.
Пішла б за ним у воду і в огонь,
Хоча і не приносив він зарплати.
 Байдужа до нарядів і колье,
 Брів не щипала, війок не ліпила,
 Не бігала в крамниці й ательє
 І навіть перукарень не любила.
Воістину, жили — мов голуби:
Удвох були від рання і до рання,
Удвох вони ходили по гриби,
Удвох — на риболовлю й полювання.
 Не заздрили нікому за весь вік,
 Не мріяли про гарнітури спальні.
 Ну, словом, і дружина й чоловік
 Не те що там зразкові — ідеальні!
Не знали, що таке скандал, гризня,
Розлучення або сімейна драма...

Гадаєте, це вигадка, брехня?
Я ж вам кажу про Єву і Адама!

«Пилка»

Пише з армії Іван
Про солдатську дружбу.
Сповіща, що капітан
Похвалив за службу,

Що одержав три письма,
Що дійшла посилка.
А в кінці питає: «Ма,
Як там моя «пилка»?»

О селянська простота!
Мати рано встала
І синочкові листа
Швидко накатала.

Про новини всі села,
Про Рябка без уха,
Наостанку додала:
«А про пилку — слухай.

Ти гадаєш, що вона
Скучила без діла?
Без хазяїна, одна,
Геть заіржавіла?

Не турбуйся! Є діла!
Тричі брав сусіда.
В кума тиждень пожила,
Ночувала в діда.

Гнеться станом, вся блищить,
Мов змія, достоту.
Одне слово — аж пищить,
Щоб взяли в роботу!»

...Син читав і аж стогнав,
Ледь не ліз на стінку:
Коли «пилка» він писав —
Мав на оці жінку!

Венера...

Віддаленів весільних тостів дзвін,
Привів у дім обранку серця Гера.
І раптом жінка чує — каже він:
— Нівроку, ти у мене, як Венера!

— Яка Венера? — та зчинила крик. —
Вже дев'ятнадцять років, як я Фроська! —
Зненацька розгубився чоловік:
— Гм, це ж красуня є така — Мілоська...

— Красуня? О, то лестиш ти мені,
Хоч тут і збожеволіти не штука:
Цей стан, цей бюст, ці рученькі міцні...
А втім, стривай, Венера ж та безрука?

Тут Гера кулаком об столик — грюк:
— Хіба ж я про красу і габарити?
Та я про те, що ти немов без рук —
Ні шить, ні прать не вмієш, ні варити!

Головиха

Прибіг додому радісний Хомич.
Кричить дружині, наче з перепою:
— Мариночко, із тебе могорич!
Мене обрали щойно головою!

А жінка невдоволено сопе
І в відповідь крізь зуби цідить стиха:
— Чого кричиш? Подумаєш, пабе!
Глянь, хто перед тобою. Го-ло-ви-ха!

Кому гірше

Кричить Степанові кума:
— Мерщій у хлів біжи-но!
Його бугай старий лама,
А там — твоя дружина!

А той у відповідь: — Нехай! —
І навіть в ус не дує. —
Якщо такий дурний бугай,
Хай сам себе й рятує!

Гени

Сварила матінка маля:
— Ну що ж ти наробило?
Тут почикрижило шиття,
Там — посуд перебило.

Води набрало в чобіток,
Нову подерло книжку,
В узвар жбурнуло молоток,
А в молоко — паячішку...

Це диво дивне — звідкіля
Таке ти безголове?
Сміється в відповідь маля:
— Можливо, це спадкове?

Горішок

Забаг женитись дід на молодій.
В коханні клявся-присягався їй.
Що дівчині робити? Сміх і гріх!
Дає вона женилові горіх:

— Завдання і легеньке, і просте.
Якщо його розкусите й з'їсте,
В ту мить собі на радість чи біду
Під руки з вами прямо в загс піду!

— Я жгоден!—дід прошамкав-прошептав.
Весь день у роті він горіх катав,
Та не розгриз. Хотів його ковтнуть —
Вдавився і пішов... в останню путь.

Ця баечка для дідусів отих,
Що поглядають ще на молодих.
Навчить, можливо, дечому і їх
Історія про капосний горіх!

Не той нарзан

За народними мотивами

В курортнім місті, в центрі скверу,
Присівши в затінку олив,
Пенсіонер пенсіонеру
З глибоким сумом говорив:

— Перед очима кола сині,
Гуде довбешка, мов казан...
А все чому? Тому що нині,
Що не кажи, не той нарзан.

Қолись було! (Так, років сорок).
Допомагав усім курорт.
Я після ванн, мов з пляшки корок,
Летів на танці чи на спорт.

У чайхану (які там вина!)
І, ясна річ, на рандеву...
А що тепер? Тремтять коліна,
Болять кістки — як не реву.

Хоч сто раз бовтайся у ванні —
Қартина, братику, одна:
Сидиш, як риба на кукані,
Лиш скаче тиск, мов сатана.

Вже не до вин, не до побачень,
Навік забудь про ресторан.
Нема сільонок. Що то значить —
Не той, не той тепер нарзан!

Євіада

Чи нагадать вам не пора,
Що це дівча і та гранд-дама —
Всі-всі походять від ребра
Мого прапращура Адама?

Не вистачить і сотні строф,
Щоб описати вам докладно,
Як це утяв бог Саваоф
(До речі, швидко і безплатно).

А був він, що й казати, мастак!
Планету видіпив із глини,
Хмарки, зірки, жучків...

Відтак

Він заходивсь коло людини.

Не воду щедро лив, а грог,
Щоб краще глину замісити
(Звідсіль гіпотеза,
що бог

Був першим скульптором на світі).

Зліпив хлопчину — я вам дам!
Сам дивувався він, завмерши,
І охрестив його Адам —
Мов, інвентарний номер перший.

Але Адам, скажу я вам,
Не вельми раєм милувався:
Давав він дулі горобцям,
Без діла цілий день тинявся

Різьбив імення на корі,
Ламав гілки, топтав газони,
Збивав зірки, мов ліхтарі,
Або калічив таксофони.

Від втоми бог аж падав з ніг:
Була напружена програма.
Якось на мить спочить приліг,
Аж раптом — скарга від Адама.

Мовляв, цей рай — під три чорти!
Мовляв, рятуйте, вас благаю!
Нема з ким душу відвести,
З ким і полаятись — не маю!

Я з глузду зсунуся, мовляв,
Хоч був ще вчора здоров'яга!
Це й зрозуміло:

він не мав

Ні телевізора, ні мага.

А на планеті, як на зло,
Ні танцмайданчиків, ні клубів,
Ні ресторанів не було,
Ні дискотек,
ні книголюбів.

Це схоже на жахливий сон:
Тоді ще ВІА не плодилися,
І не виспівував Қобзон,
А Пугачова й не родилась.

З нудьги аж вив прапрадід мій:
Ну, скільки можна жить на кашці?
Адже тоді й зелений змії
Ще був на дереві — не в пляшці.

А ще, щоб славили його
Усі наступні покоління,
Йй запалив в очах огонь,
Не коси дав їй, а проміння.

Навколо Єви скік та пурх —
Все до ладу?
Без перекосів?
Скажіть, ну чим він не хірург?
Скажіть, ну чим він не Амосов?

Красуня вийшла — перший сорт!
Не губки — пелюстки троянди!..
Нашкодив, правда, трішки чорт —
Підсунув ненадійні гланди.

Бог не скупивсь на дефіцит,
А сатана повсюдисущий
Йй нишком вшив апендицит,
Поки старий ходив за кущик.

Все ж інше — світовий стандарт!
Що стан! Що віченька! Що груди!
Бог сумнівався ще, чи варт
Це чудо відпускать між люди?

Все дивувався: «Як я зміг?
Без ВТК! Без держприймання!»
Перехрестив і, хоч це гріх,
Поцілував ще на прощання.

Відтак зітхнув він і сказав:
— Іди по світу, королева!
В житті я не створив, мовляв,
Нічого кращого,
ніж Єва.

Отож мій голос до жінок,
І до дівчат, і до дівчаток:
Коваль вам випаде чи кок ---
Не забувайте свій початок.

Чи ви холодні, наче лід,
Чи ви гарячі, мов із перцю, —
Кумекайте: ваш родовід
Йому завдячує — реберцю.

Подумати варто вам і про
Тонку Адамову натуру:
Щоб не його гнучке ребро —
Де бог узяв би арматуру?

Талант всевишній, звісно, мав,
Творив, як кажуть, дні і ночі,
Але на що б він почепляв
Оті принади всі жіночі?

Хоча ви протягом віків
І стали вельми знаменні,
Та знайте: без чоловіків
І вас би не було на світі!

Тому, як хочете добра,
Ім присвятіть свої зітхання:
Хто не жалів для вас ребра,
Той єдиний вашого кохання!

Питання ребром

Продовження

* * *

Правда, що Червону книгу
Пишуть браконьєри?

* * *

Де міняють шапку Мономаха
На папаху із ондатри?

* * *

Чи слід точить на когось зуби,
Якщо вони вже штучні?

* * *

Навіщо стільки заходів,
Якщо бракує виходів?

* * *

Як записати на плівку
Те, що диктує совість?

* * *

Чи не може рід достатку
Стати чашею терпіння?

* * *

Як стає волосся дибом
В лисої людини?

* * *

Вустами малюка глаголить істина?
Навіщо ж його в школу віддають?

Коло
Марнаське

Помста

Ми збились під вечір з дороги
В горбатих абхазьких лісах.
Кущі нас хапають за ноги,
Дерева нас б'ють по щоках...

ВОЛОДИМИР БАЗИЛЕВСЬКИЙ

Ми збились під вечір з дороги.
І що вже тут скоїлось! Жах!
Кущі нас хапають за ноги,
Дерева нас б'ють по щоках.

Накинувсь платан з кулаками,
Притис до ущелни тис,
І, мов каратист, носакми
Нас лупить стрункий кипарис.

Ліани, немов батогами,
Шмагають — луна не змовка.
А олень з розгону рогами
У спину і нижче штрика.

Дубасяць і слухать не хочуть
Ні наших благань, ні проклять.
І всі, як один, нам торочать:
— Щоб знали, як вірші писать!!!

Я — не я!

То я, коли збиравсь в заокеанія,
Щоб не блукати світом навманя,
Читав Драча, Олійника писання,
Малишка і Підсухи, Братуня,
Коротича розлогі монологи,
«Твою зорю», «Намилену траву»...

ВОЛОДИМИР БРОВЧЕНКО.
«Як Мамай до Канади їздив»

А ще читав (ото була морока)
Шкільний підручник, шостий том УРЕ,
Катрени Курашкевича і Дрока,
Романи Самбука (їй-бо, не бре).

Крім того, начитався я від пуза,
Напам'ять вивчив цілі сторінки
Ячейкіна, і Цюпи, й Черногуза,
І навіть власні деякі рядки.

Коли ж я повернувся в рідний Київ,
І вийшла в світ книженція моя,
І критики хотіли милить шию —
Я їм довів, що ні при чому я:

Якщо мій вірш не надто акварельний,
В тім винні — всіх відверто я назву —
Олійник, Драч, Підсуха, Загребельний...
(Дивись новий довідник СПУ!)

Геїння

Летять птаходні, наче стріли, і я вже боюся,
Що надто зарання відлітує і відболить
Цей цвіт, що у голосі, кольорі й русі.
Мені березіє, калиніє і тополить.

ВАСИЛЬ ГЕИ

Лише відночіло — ранкує село, березіє,
Півніє воно, моторить, а бува, коровить.
А я голосію, вірніше сказать — поезію,
Мені так хореїться, римиться, метафорить!

В очах кольоріє, у вухах герцюються згуки,
У горлі калиніє, кільчитья тьма словоруж,
Вуста споришіють, нестерпно свербіються
руки,
Хапаю папери і ну писувати чимдуж!

Птахують літа, і чимало вже відрокувалосьь,
Я ж вблію вічно зозулити і солов'їть,
Щоб завше віршилосьь,
щоб завше мені збіркувалосьь,
Щоб мовилосьь людям:
— І знову Василько геїть!

Пуп поезії

Над тим місцем, в якому зарито
Вузлик плоті моєї — пупок,
Ти живеш, степова королівно...

Твій, Тарасівко рідна, безсмертник
Плоттю кровною вірить мені.

ДМИТРО ІВАНОВ

Осідлавши конячку похідну,
Дехто мчить на Парнас чи Олімп.
Я ж крокую в Тарасівку рідну,
Капелюх наді мною — мов німб.

Здрастуй, призьбо!

Чолом тобі, ступо!

Як ся маєш, рябкове кубло?

Я готов, надриваючи пупа,

Прославляти кохане село.

Що там Київ і навіть Чернігів!
Вабить слід од колишніх халуп,
Де колись я за Манькою бігав
І синів на морозі як пуп.

Жаль, корів і телят нині мало!
Все одно розквітає душа
Тут, де пупом світив я, бувало,
І вибрикував, наче лоша.

І я певен, Тарасівко мила,
Ти — поезії пуп (без лапок):
Тут колись повитуха зарила
Вузлик плоті моєї — пупок!

Не по чину

Тому, сатиро, слухай мій наказ:
Пильнуй зіркіше, думай і дивись!
Веселим другом чесному явись,
Зате всім недругам речі: «Іду на ви!»
Ти блискавицями свій правий гнів яви!..

МИКОЛА ЖАРПЕНКО.
«Наказ по армії сміху»

Хто гатить із рушниці, хто з мортири,
Щоб знищить антиподів люту рать,
А дехто взявсь по армії сатири
Накази і команди видавать.

Мовляв, пильнуй! Шикуйся! Кроком!
Чвалом!

Мовляв, в атаку! — і т. д. й т. п.
Як видно, у сатири генералом
Чи й маршалом вважає він себе.

Але, боюсь, не стерпить грізна муза,
Гукне у позолочену трубу —
І що, як за наказом Черногуза
Поцуплять самозванця «на губу»?

Друкотруд

Я знову повертаюся туди,
Де знають голос мій не по газетах,
Хоч всім відомо: їх земляк — в поетах
І має вже «друковані труди»...
І мужній *рукопотиск* комбайнера...
Іх *злотосуть* не купиш у лотку...
Я хотів би вірші так писати,
Щоби на далеких перехрестях...
Хтось сказав:

— Ось так писати слід!

ЮРІЙ КІРИЧЕНКО

Битошлях покотив за синьобрій.
Впав на рідноспориш неболіт.
Батькохаті гукаю: — День добрий!
Вірножінці: — Гарячопривіт!

Помилую свою земнозірку,
Поцілую дзвінку юношеч.
А тоді — за свою віршозбірку
Й крутостежкою — в золотостеп!

Обвіншую полів дивноеру.
Завіршую ромашкомежу,
Рукопотиск оддам комбайнеру,
А злонедругам прямо скажу:

— Хай це буде отим гучноляпас,
Хто перчив: «віршов'яз», «римоблуд».
Ось повчіться! Одвіз руконапис,
А привіз я для вас друкотруд!

Чим пахне, а чим — ні

І пахне вічно хлібним духом...
І степ за шахтою відпахне...
І пахнуть явори вугіллям...
Роботою пропахли руки...
І пахне солодко вугіллям...
Під нею сонях... пахне давнім...
І знову, як у майстра, долото,
І так я намагаюсь ставити слово
В строфу мою, як, може, більш ніхто.
Ніхто — і квіт...

МИКОЛА МАЛАХУТА
«Прапор», 1986 р., № 4

Йду в поле не тому, що там привілля
Й Пегас пасеться — кореш мій і брат.
Там пахне все — і шлях, і небо, й зілля,
Неначе у крамниці «Аромат».

В село загляну — сонях на городі,
Курник, часник, щиріця, кропива...
Немов на парфюмерному заводі,
Йде обертом у мене голова.

А в шахті що за пахощі прегарні!
Як не крути, беруть тебе в полон.
В забої я чи, може, в перукарні?
Озон я п'ю а чи одеколон?

Чманіючи (іще б пивка та кільки!),
Довбаю слово, наче антрацит...
Одна біда: поезією тільки
Не пахне в цих рядках моїх — і квіт!

Чого нема, того нема

Немає такого берега,
Якого б не гризли хвилі.

Немає такої людини,
Якої не гриз би сумнів.

ПАВЛО МОВЧАН

О, ми заперечить безсилі!
Хоч землю усю обійди —
Як моря немає без хвилі,
Так вірша нема без води.

Це — істина, що там казати,
І шпаги ламати дарма:
Без вікон не знайдете хати,
Без сумнівів хисту нема.

Нема з рукавами жилета,
Не носить сокиру дантист...
Немає такого поета,
Якого б не гриз пародист.

Римовані сльози

І кожна крапля буде як *сльоза*...
І то не страшно, що вже *сліз* нема...
Принаймні ковтав хто скупі *сльози*...
І сміх крізь *сльози* цієї жінки...
Що аж бринить у оболонці *сліз*...
Не виплакали *сліз*, а навпаки...
І *сльози* появляються в очах,
І хочеться, щоб хтось ті *сльози* витер...
Крізь *сльози*, як годиться сину,
Я тепер дивлюся...
І пече в очах мені *сльозинка*...
Мабуть, всю ніч *проплакала* трава...
І десь далеко звідси *плаче* жінка...
Тому так гірко *плакали* ми вдвох...
І ти, яку я *виплакав* і вимріяв
І що пішла, *заплакана*...
І довго *плачу* уночі...
Заплаче раптом, потім засміється...

ВАЛЕНТИН МОРОЗ
36. «У ритмі сонця»

Повесіння пора чи осіння,
Хуртовина чи літня гроза —
Не змовкає його голосіння,
На щоді замерзає сльоза.

За компанію з ним (чи не досить?)
Плаче жінка, ридає трава,
Хлипа дерево, море голосить.
Навіть вітер, як пес, завива.

Може, дехто і втрапить у Лету,
Та він певен, що завжди читач
Співчуватиме щиро поету,
У якого не вірші, а плач.

На таку наразившись вдачу,
Хоч не хочеш, а тяжко зітхнеш.
Я ж так плачу, що світа не бачу.
І не бачу поезії теж.

Надихаючий момент

Де критика? Коли б хоч писнув хтось:
В рецензіях одні лиш фіміями...

МИКОЛА ПЕТРЕНКО

О критики! Чи вибили вам зуби?
Чи жовчі в організмові бракує?
Повірте, що мені життя нелюбе,
Якщо мене ніхто не критикує.

Лупіть, батожте, гамселіть, дубасьте,
Трясіть або тіпайте, мов конопді.
По-моєму, це пік, вершина щастя —
Відчути на собі удар голоблі.

Від фіміаму в мене крутить в носі,
Свербить в очах, немов від ацетону.
То не поет, по-моєму, хто досі
Не був іще героєм фейлетону.

Пародія — це діло теж добряче
(Тим паче коли з тебе всі сміються).
Тоді перо, немов скажене, скаче
І вірші з мене, мов із ринви, ллються.

Немов на світ я знову народився —
Пегаса знов сідлаю вороного!

Р. С. Достукався Микола, допросився ...
Нарешті є пародія й на нього!

Останній сон

І ми — удвох. І моря кров солонна,
І нам спинить несила солов'їв.
Колись отак на грудях Соломона
Останній сон дивилась Суламіф.

АНАТОЛІЙ ПЕРЕРВА.
Зб. «На зламі літа»

Коли ти позіхнула, млосно-сонна,
Я пригадав бувальщину — не міф:
Колись отак на грудях Соломона
Останній сон дивилась Суламіф.

Чому — не знаю (розходились нерви
Чи, мо', спровокували солов'ї),
Але наснивсь дівчині я, Перерва,
І враз навіки полонив її.

Побачила — й як напилась отрути:
І плаче, і сміється, вся тремтить.
З тих пір не може Суламіф заснути,
Не задрімала, бідна, ні на мить.

Йй відтоді все гірше і все гірше,
Забула і про стиль, і про фасон.
Отож, мої нехай читає вірші:
Вони і не таких вганяли в сон.

Реклама мінералки

Праксителю! Коли б ти знав,
В Єсентуках міський курзал
Оточують твої боги —
Той без руки, той без ноги.
...Яке видовище прекрасне —
Бог Аполлон ліворуч каси.

ЛЮДМИЛА СКІРДА.
Зб. «Музика для двох»

Яке видовище прекрасне!
Воно взяло мене в полон:
В Єсентуках ліворуч каси
Стовбичить красень Аполлон;

То пий же воду небувалу!
Тут не такі були боги,
І ті стоять уздовж курзалу —
Той без руки, той без ноги.

Така в воді, як бачте, сила!
Нап'єшся й хочеться в ту ж мить
Ламати ангелові крила,
Богині рученьки трощить.

Усіх — худющих і дебелих —
Враз надихає срібна креш.
А перехилиш зайвий келих,
То навіть віршика утнеш.

Так-перетак

Не знаю,
Які мудреці на лиці,
У зморшках, напевне...
А може,
То просто за так-перетак
І дівчина-дівка, як відьма, весела!

СТАНІСЛАВ СТРИЖЕНЮК.
«Мудрець»

Не знаю,
Які мудреці на лиці.
Я знаю,
Які на обличчя поети:
Примружені очі
(В очах — промінці),
Борідка і вуса.
Знайомі прикмети?

Є й зморшки, на жаль.
І смага на вустах.
А з вуст,
Що постійно у творчій процесі,
Навряд чи почувете
ТАК-ПЕРЕТАК,
Якщо цей поет народивсь
не в Одесі.

Незакодоване хуліганство

...Микита ледве з ніг не збився...
Гне матюччя тет-а-тет...
Ах, проклятуші, ах, мерзенні...
А ви, сякі-такі псяюхи...
Хоч гавкніть же, собачі діти!..
А щоб вас чорт побрав!
Ти ж розсобачивсь, як звірюка...
А якесь, звиняй, хамло...
Дам чортів тобі таких...
Три мармиги — во! — сидять...
Ах ви ж, короїди! Тля!
Злодії, бандити!..
Морду за такі набить,
Агротехнік чортів!..
Кульмінації момент
Був, як ці придурки...
Результати — хай їм чорт!
...Всі не проти, щоб Грача
Взяти на поруки?

ВОЛОДИМИР ЧУБЕНКО.
Зб. «Закодоване доброчестя»

Читач заледве з ніг не збився:
Ну що робити з гумористом?
Розперезався, розходився —
Матюччя гне з завидним хистом:

— Сякі-такі собачі діти!
Хамло! Придурки! Тля! Бандити!
Мерзенні, клятї короїди,
Та мало морду вам набити!

Звірюки! Злодії! Мармиги!
Псяюхи, сто чортів у боки!..
Але ж того, що терплять книги,
Читач не витрима, нівроку.

Він може вмить «02» набрати:
— Алло! Суцільне грубіянство! —
За це поету можуть дати
П'ятнадцять діб — за хуліганство!

А там інакші «творчі муки»,
І інша (при погонах) муза:
Дадуть мітлу сердезі в руки —
Мовляв, тепер «пиши» од пуза!

...У гумориста серце тенька:
Міліція у двері стука!

А може, все-таки Чубенка
Узяти, друзі, на поруки?

Е П І Г Р А М И

Критик з дробовиком

Вироки у нього — не рецензії
(Тільки пух летить з авторитетів!).
Де, цікаво, він бере ліцензії
На відстріл беззахисних поетів?

Оцінка одного промовця

Чути, слухать блудослова—
То найбільша мука є,
Адже ялова корова
Найгучніше мукає.

Ображеному на критику

У статейці «похрестили»?
Не такий це вже й кошмар:
Щоб ясніш свічки світили,
Треба з них знімати нагар.

Замість рецензії

Відкриттів у цій книжці, як кажуть, катма,
Лиш інтимом наш автор страшенно хизується.
Так чому ж на обкладинці штампа нема:
«До 16 років не рекомендується»?

Скороспілий

Нашкрябав вірш, відпасши череву,
Й подав заяву в Спілку.
Але ж не кожне, мабуть, дерево
Годиться на сопілку?

Кредо літератора

Що б про тебе не казали —
Вірним будь своєму кредо:
Кого бджоли не кусали,
Той ціни не знає меду.

Визнання початківця

Він в авосьці, наче сома,
Видавцям приніс рукопис.
Ті сказали: — Річ вагома! —
...Більше пуда важив опус!

Коли Ікс кається...

«Перекуюсь! Себе зміню!»
Я в цю не вірю ахінею:
Зводи хоч в сауну свиню --
Вона зостанеться свинею.

Між нами, поетами

Ба, навіть Пегаса як слід загнуждавши,
Важливо, аби пам'ятали про це ми:
Поєми короткі — то вірші, як завше,
Та вірші задовгі -- не завжди поеми.

Порада ображеному

Гірко буде, тяжко буде —
Стримай в серці сльози:
На поверженого Будду
Скачуть навіть кози.

Метаморфоза

Як запишався Зет! Що за прикмета?
Либонь, щось геніальне написав?
— Він переклав відомого поета
Та й думає, що теж маститим став!

Знайомому прозаїкові

Не хвалися, май же совість!
Це хіба геройство,
Що нову утнув ти повість
Днів за дев'яносто?

Все одно тебе за пояс
Читачі заткнули,
Бо вони твою ту повість
За три дні забули!

Феномен самокритики

Самоіронії нам треба,
Бо сенс у ній високий є:
Хто посміяється вміє з себе,
Того ніхто не засміє.

Питання ребром

Продовження

* * *

Чи езопівський язик
До Києва доведе?

* * *

Щоб пошитися у дурні,
Треба бути розумним?

* * *

А може неписьменний
Читать чужі думки?

* * *

Чи бувають червивими
Яблука незгоди?

* * *

Як потрапити пальцем
Прямо в сьоме небо?

* * *

Може репнуть голова
Від думок банальних?

* * *

Чи варто мріяти про вищі сфери,
Якщо туди іще немає ліфта?

* * *

Якщо плани вщент руйнуються,
Уламки сиплються на голову?

ПРИТЧА ЗА ПРИТЧЕЮ

(З ДЖАЛАЛАДДІНА РУМІ)

Суперечка про слона

Вночі село оббігла новина,
Що привели індійського слона.

Стоїть в повітці. Хто цікавий, ті
Пішли його оглянуть в темноті.

Один намацав хобот і: — Ти ба!
Слон — це велика і товста труба!

А другому попались ноги: — Слон —
Це кілька необтесаних колон!

А третій вухо мне з усіх сторін:
— На опахало вельми схожий він!

Четвертий спину гладить: — Красота!
Слон — здоровенна тумба чи тахта!

Всяк уявляв по-своєму слона,
Тож суперечка виникла гучна.

А варт було їм свічку запалить ---
Й скінчилась би дискусія ця вмить.

Селянин і лев

Одного разу лев заліз у хлів.
Зарізавши корову, тут же й з'їв.

А потім спочивати влігся звір.
Вночі господар вискочив у двір,

У хлів заглянув, прислухатись став,
Чи злодій годувальницю не вкрав?

Розбійника намацав в темноті
І гладить по боках, по животі.

Лев здивувався: «Він вижив із ума?!
Ах, за корову він мене прийма!

Попробував би вдень чи при вогні
Погладити мене рукою! Ні,

Скрутило б в три погібелі його
Від одного лиш погляду мого!»

О друже, спершу суть речей пізнай,
А зовнішності менше довіряй.

Розповідь про украденого барана

Тяг барана із ринку чоловік —
В думках то плов варив, то смажив бік...

І ось в руці віршовка лиш одна:
Хтось в натовпі відрізав барана.

Де злодій? Слід, як кажуть, прохолов.
Пропали й смушок, і курдюк, і плов!

З досади аж заплакав чоловік.
Тим часом злодій був неподалік —

Кричав-ридав, неначе при труні:
— Ой горе, люди, лишенько мені!

Аж по щоках котився сліз потік.
— Чого ти? — поцікавивсь чоловік. —

Мо', занедужав чи у домі мрець?
— У яму, в воду, впав мій гаманець.

Усе, що мав, — аж сто динарів там!
Дістанеш: — в нагороду двадцять дам!

«А що? Це річ! — подумав чоловік. —
Такої суми я не бачив вік.

Що не кажіть — аллах на світі є:
Взяв барана — верблюда віддає!»

З молитвою до ями він поліз,
А злодій з його одягом — у ліс!

О друже мій, обачливішим будь,
Коли стаєш на незнайому путь,

І не керуйся жадністю ніде:
Вона тебе до ями доведе.

Як блазень і шах грали в шахи

Якось у шахи грав із блазнем шах
І мат одержав. Він зросердя трах

Партнера дерев'яною турою:
«Ти думаєш дурною головою?»

Раз у партнери я тебе беру,
Учися грати. Повторімо гру!»

Знов шах і блазень сіли грати в шахи,
І знову мата не уникнуть шаху.

Та спершу ніж зробити мат йому,
Наш блазень загорнувся у кошму,

Поклав собі на голову перину,
Та ще й подушку причепив на спину.

Відтак, ледь не вмираючи від страху,
«О шах, вам мат!» — оголосив він шаху.

Правитель в крик: «О покидьок небес!
Чого в лахміття ти заривсь, як пес?»

«О мій владико! Перш ніж говорити,
Я голову повинен захистити.

Я мат поставив вам, та після гри
Боюся «ходу» вашої тури!»

Про те, як старий скаржився на свої хвороби

Старий пожалівсь лікарю: «Біда!
Сльозяться очі... Нежить заїда».

У ескулапа в погляді печаль:
«Цей нежить твій від старості, на жаль».

«Погано бачу», — скаржиться старий.
«Від старості. Що вдієш, дорогий!»

«Болять кожнісінький суглоб, хребець».
А лікар: «Це все старість, хай їй грець!»

Старий: «Буває, кашляю всю ніч».
А лікар: «Старість! Неприємна річ».

Отож коли її надходить строк —
Чекай відразу сотню болячок».

«Ну й йолоп ти! — обурився старий. —
Де тільки уродивсь такий дурний?»

Ти ба, із себе лікаря вдає,
Але й не зна, що гарні ліки є.

Хто вчив тебе святого ремесла?
Такого вперше бачу я осла!»

А лікар: «І дражливість ця твоя —
Від старості, ручитись можу я!»

Розповідь про ослицю і колючку

Ослиці під хвоста попав реп'ях.
Він так колов і пік, що просто жах!

Ослиця біла задки, гарцювала
І цим ще дужче болю завдавала.

Від горя, бідна, так ревля вона,
Що хтось їй дав коліном штурхана.

І допоміг! Тож хай живе всякчас
Штурхан, який од мук рятує нас!

Напучення впійманого птаха

Раз чоловік впіймав дрозда за хвіст.
«Шановний муже, — став благати дрізд,—

Багатий ти — у тебе табуни:
І гуси, і бики, і барани.

З'їв м'яса, певно, цілу гору ти.
Який наїдок з мене?
Відпусти.

В боргу не залишуся, далєбі.
Я три поради мудрі дам тобі.

Одну в твоїх руках прощєбєчу,
А другу — як на дерево злєчу,

А трєтє напутіння, — мовить птах, —
Почуєш, коли я злєчу на дах.

Дотримуйся лишє моїх порад —
І щасливїшим будєш у сто крат.

Ось перша (можє, головна в житті):
Не вїр ти в нїсенїтницї пустї».

Дрозда пустив на волю чоловік,
І вїн йому вжє з дерева прорїк:

«Нїколи не шкодуй: «коли б знаття»
Й за тим, чому немає вороття,

Не плач. Ти відпустив мене, проте
У волі в мене — перло золоте.

Дирхемів десять важить воно, так.
Без нього й з табунами ти бідняк.

У світі перла кращого нема.
Отож мене ти визволив дарма!»

Як жінка, котрій родів час прийшов,
Заплакав, застогнав наш птахолов.

А дрізд: «Отут порада до пуття —
Не плач, якщо немає вороття.

Коли я говорив, глухим ти був?
Та й першу ти пораду вже забув.

Що ж, нагадаю я слова оті:
Не вір ти в нісенітниці пусті.

Як міг дирхемів десять я нести,
Якщо сам важу три? Подумай ти!»

Отямивсь той. Питає через мить:
«Порада третя як твоя звучить?»

А дрізд на те зітхнув і каже: «Ох,
Ти вже порад дотримувався двох.

Тож третя: вчити дурня — все одно,
Що сіяти на камені зерно.

Бо як не штопай, не старайся ти —
Не залатати дірку глупоти!»

**Розповідь про муллу,
який молився за здоров'я
грішників**

Мулла цей знаменитістю зробився:
Він за здоров'я грішників молився.

«О боже правий, — він гукав з мінбару, —
Нехай їх люта не спіткає кара!

П'яниці, і розпуснику хвала,
І злодію, який украв осла!»

Люд дивувався: «Молишся за тих,
У кого на душі великий гріх?»

«О так, за тих, — відповідав мулла, —
Кого відроду совість не пекла.

Зі мною теж таке в житті бувало,
Я теж грішив і зла чинив чимало,

Але ці брехуни і лицеміри
Мене вернули на стежину віри.

Тепер молюсь за тих я день при дні,
Хто стати кращим допоміг мені».

О друзі, часом вчинок ворогів
Корисніший од ваших добрих слів!

Наляканий городянин

Від переляку білий, наче сніг,
Раз городянин в дім чужий забіг.

Пита господар: «Що там за біда?
У тебе зуб на зуб не попада».

А той: «Ой лишенько! Наш грізний шах,
Як знають всі, кохається в ослах.

І чутка є така, що він звелів
На вулиці хапати всіх ослів».

«Чом налякав тебе наказ оцей?
Хапають же ослів, а не людей!

Хай казиться від жиру дуромел!
Ти, дякуючи долі, не осел!»

А той: «Еге, там коїться страшно!
Знічев'я заарканять і мене.

Відтак ніхто уваги не зверта,
Чи ти з хвостом, чи, може, без хвоста.

Тим паче божевільний наш тиран,
Для нього всяк — осел або баран!»

Про користь виховання батогом

Бив батогом хазяїн сироту.
Уздівши екзакуцію оту,

Сусід сказав: «Хто сироту ударить,
Той божої вже не уникне кари!»

У відповідь: «Це дивно навіть чути!
Я не посмів би сироту торкнѹти:

Без того в нього доля безталанна.
Я не його б'ю. Я луплю шайтана,

Який у цім непослуху сидить
І чинить мені каверзи щомить».

Отак і мати часом смерті зичить
Не сину — звичці, що його калічить.

. Розповідь про казвинця і перукаря

Лише в казвинців, схильних до химер,
Цей звичай зустрічається тепер —

Наколювати (правда, дивина?)
На тілі образ тигра чи слона.

Для цього голка — ліпший інструмент,
Але повинен пам'ятать клієнт:

Якщо оздобу мати — в тебе ціль,
Ти витерпіти мусиш лютий біль.

Отож ні світ, як кажуть, ні зоря
Примчав казвинець до перукаря:

«Таланти всі продемонструй-но ти —
Мені щось знатне намалюй-но ти».

«О богатирю, — майстер запитав, —
Що б ти хотів, щоб я намалював?»

«Розлюченого лева! — каже той. —
Хто не погляне — вмить збагне: герой!»

Характер лева — ось моя мета.
А фарба щоб була густа-густа!»

«Гаразд, — цирульник голку став гострить. —
А де це страховидло примостить?»

«Як де? — казвинець каже. — На плечі,
Щоб був я вдень хоробрим і вночі,

Щоб завше — на банкеті і в бою —
Левисько спину захищав мою!»

Та тільки голку майстер наш загнав,
Клієнт від болю страшно застогнав:

«Ой, дорогий! Либонь, сказився ти!
Скажи хоч, чим так захопився ти?»

«Як — чим? — цирульник мовить. —
Що за рев?
Ти ж хочеш, щоб плече прикрасив лев?»

Такий звірюка вийде, що ого!»
«Ти з чого малювать почав його?»

«З хвоста,

А що?» — «Та плюй ти на той хвіст!
Навіщо мені лев на повен зріст?

Я знаю, що великий ти мастак,
Але чи ж можна мучити отак?

Вже голова макітриться. Повір,
Мене влаштує і безхвостий звір».

«Гаразд», — похмуро майстер відказав
І знову інструмент у руки взяв.

Так у плече сердегу шпигонув,
Що з криком той до стелі підстрибнув.

«Що робиш ти?» — він репетує знов.
«До голови і гриви перейшов».

І знов клієнт обурений: «Диви!
Уже добравсь до гриви й голови!

Мені потрібна грива, як чума!
Що, в лева більше інших місць нема?»

«Гаразд», — циркульник відпочив з момент,
Та, тільки взяв у руки інструмент,

Клієнт волає: «Ой, милий світ!
Скажи хоч, що малюєш ти?» — «Живіт».

Крутнувся той, неначе на вогні.
Кричить: «Живіт?! На дідька він мені?

Це ж лев! Усіх це звірів цар сливе!
Що, він без живота не проживе?»

Цирульник сплюнув: «Хай же тобі грець!
У мене теж урвався вже терпець! —

Жбурнув додолу голку і сказав:
- Ото клієнта бог мені послав!

Ну, де ти бачив лева без хвоста,
Без голови, і гриви, й живота?

Не можеш біль терпіти — вибачай,
На лаври лева ти не зазіхай!»

Притча про помийну муху

Спочатку нагадаю, як годиться:
Це притча, а не просто небилиця.

Одна помийна муха захмеліла,
Хоча нічого не пила й не їла.

Вона пливла по морю-океану
І, як моряк, зорила в даль туманну.

Вірніш сказати — на листку пливла
В калюжі, що лишилась від осла.

Але вважала, що долає море —
Бурхливе, білопінне, неозоре.

Так часом дехто, мусимо зазначить,
Береться вчення мудреців тлумачить

І в нього в мові, як не поверни,
Є сморід, та не знайдеш глибини.

Розповідь про напад огузів

Огузи налетіли на село
(Розбій — то їх любиме ремесло).

А здобичі оскільки не знайшли,
То двох дідів з собою потягли.

До першого присікались вони:
«Вмирать не хочеш? Викуп нам жени!»

«Я бідний, голий, — мовив дід на те. —
Який вам зиск, якщо мене вб'єте?»

Огузи кажуть: «Зиск у тім, старий,
Що це зляка того, хто ще живий».

Від страху твій ровесничок в ту ж мить
Відкриє нам, де золото лежить».

А дід: «Також він небагатий, ні.
Повірте не мені, так сивині».

Та раптом другий стариган у крик:
«Він бреше! Бреше! В нього є тайник!»

З досади дід аж сплюнув: «Ну й земляк!
Я думав: я бідняк і він бідняк,

А він, либонь, награбував, як тать.
Хоч не було умови в нас мовчать,

Ви спершу порішіть його, щоб я
Відкрив од страху, де казна моя!»

Питання ребром

Закінчення

* * *

Можна нашуміти на весь світ,
Тихою орудуючи сапою?

* * *

Щоб по воді писати вилами,
Чи треба знати алфавіт?

* * *

Від лекції нудної мухи дохнуть?
Виходить, що від неї користь є?

* * *

Як узять бика за роги,
Якщо він, даруйте, гулий?

* * *

Хто досяг зеніту слави,
Відчува космічний холод?

* * *

Якщо ранок вечора мудріший,
Чом проводять збори в кінці дня?

* * *

У кого сім п'ятниць на тиждень,
Той трудиться без вихідних?

* * *

Що ліпше — вмерти від журби
Чи лопнути від сміху?

З М І С Т

Другові-сатирику 3

НЕ ТОЙ ДІАГНОЗ

Притча про швидку тачку	6
Амортизація	8
Омелько в раю	9
Безробітний тамада	12
Дефіцит	15
Плач фейлетоніста	17
Робот	20
Кар'єріус-склероз	21
Сонна персона	22
Баталії в НДІ	24
«Мадеїнщик»	27
Як брати зобов'язання	29
А вам не гикається?	30
Кілька слів про «балдунів»	31
Драбина	32
«Штангіст»	33
Наказ по заводу	34
Не той діагноз	36
Майже філософське	37
Образився	38
Лектор і папуга	39
Душ	40
Доповідь	41
Жертва стандарту	42
Як Верблюд вийшов у люди	43
Метро	44
Риболовля	45

Рациональне харчування	46
Налякаві	48
Якщо відверто...	49
Студентське	50
Парад мікропорад	
Будьмо обережні!	51
Вірне мірило	51
Зауваження «добрякові»	51
До питання про совість	52
Новітній атеїст	52
Порада легковажному	52
Хто завше під хмелем	52
Дещо з «екології»	53
Епітафія хулігану	53
Дещо педагогічне	53
Вивіска в ресторані	53
Кар'єристові на згадку	54
Народ скаже...	54
Про голос сумління	54
Півень-трудяга	54
Порада завидюшому	55
Трішки про любов	55
Звідки розлучення?	55
Порада холостякові	56
Ще одна порада	56
Питання ребром	57

Джинсове кохання

Готовність № 1	60
Золото — не дівка	60
Ощасливила	61
Джинсове кохання	63
«Олень»	64
Дорога	65

Модерна любов	67
Дорожня пригода	68
Жінки й чоловіки	69
Ідеальна парочка	71
«Пилка»	72
Венера...	74
Головиха	76
Кому гірше	76
Гени	77
Горішок	78
Не той нарзан	79
Євіада	80
Питання ребром (продовження)	85

Коло парнаське

Помста	88
Я — не я!	89
Геїння	90
Пуп поезії	91
Не по чину	92
Друкотруд	93
Чим пахне, а чим — ні	94
Чого нема, того нема	95
Римовані сльози	96
Надихаючий момент	98
Останній сон	99
Реклама мінералки	100
Так-перетак	101
Незакодоване хуліганство	102

Епіграми

Критик з дробовиком'	104
Оцінка одного промовця	104
Ображеному на критику	104
Замість рецензії	105

Скороспілий	105
Кредо літератора	105
Визнання початківця	105
Коли Ікс кається...	106
Між нами, поетами	106
Порада ображеному	106
Метаморфоза	107
Знайомому прозаїкові	107
Феномен самокритики	108
Питання ребром (продовження)	109

**Притча за притчею
(З Джалаладдіна Румі)**

Суперечка про слона	111
Селянин і лев	112
Розповідь про украденого барана	113
Як блазень і шах грали в шахи	115
Про те, як старий скаржився на свої хвороби	116
Розповідь про ослицю і колючку	117
Напучення впійманого птаха	118
Розповідь про муллу, який молився за здоров'я грішників	120
Наляканий городянин	121
Про користь виховання батогом	122
Розповідь про казвинця і перукаря	123
Притча про помийну муху	127
Суперечка граматики зі стерновим	128
Розповідь про напад огузів	129
Питання ребром (закінчення)	130

Литературно-художественное издание

Ребро Петр Павлович

Безработный тамада

Сатира и юмор

Киев, издательство «Радянський письменник»

На украинском языке

Літературно-художнє видання

Ребро Петро Павлович

Безробітний тамада

Сатира та гумор

Інформ. бланк. № 2629

Художник А. М. Пугачевський. Художній редактор О. І. Яцул. Технічний редактор В. В. Чала. Коректор Н. В. Камендровська, Здано на виробництво 22.03.88. Підписано до друку 26.08.88. БФ 39421. Формат 70×90¹/₃₂. Папір офсетний № 1. Гарнітура літературна. Офсетний друк. 4,97 ум.-друк. арк., 9,94 ум. фарб.-відб., 3,59 обл.-вид. арк. Тираж 20 000 пр, Зам. 3026, Ціна 40 к. Видавництво «Радянський письменник», 252054, Київ-54, вул. Чкалова, 52. Одеська книжкова фабрика, 270008, Одеса-8, вул. Дзержинського, 24.

Ребро П. П.

РЗ1 Безработный тамада: Сатира и юмор.—

К.: Рад. письменник, 1988. — 135 с.

ISBN 5-333-00140-5

Украинского поэта, лауреата премии имени Павла Тычины «Чувство семьи единой» Петра Ребро читатели хорошо знают как лирика и юмориста. В частности, они тепло приняли его сатирические книги «Проти шерсті», «Заячі вуса», «Перо під ребро», «Гірке причастя», «Порохівниця», «Могорич», «Гаряча прокатка» и др.

Новый сборник составили сатирические и юмористические произведения, направленные своим острием против антиподов коммунистической морали, новых и замаскированных противников перестройки.

В отдельном разделе — переводы притч выдающегося персидского поэта Джалаладдина Руми (1207—1273 гг.).

Р 4702590200-154

M223(04)-88

КУ-№ 8-504-1988

ББК 84Ук7-5